

МАРИЈА ШИМОКОВИЋ

ИЗ ДНЕВНИКА РАЗДАЉИНЕ

1.

ако је парадокс да мачка која је
из једног ћошка прешла у дружи
није више истиа мачка
истинији

онда ни ја нисам онај који је
мало пре улазио на ова вратиа
мислећи како је
кривац за њен нестанак

ако је дакле пре толико година
с моје стране учињена грешка
остављања неког ко ме је истински волео
онда данас све те ствари не важе
разлози за парадоксе су небитни
и сада бих заиста који сам прихватио
да је пронађем

ја какав сам се ту нацао
могао и да испричајем
у том тренутку сам оћућао мир остављене куће
хладно гнездо и мирис праћине
који се осећа на кардамом само у овако старим
кућама

и почео да вршим филм свих могућности
које сам због своје дружачије замислио о свему
пропустио да искористим

усред њризора била је она
млада њлавоока омања
једва џеснаесџ година
како ми маџе са дока мислеђи да одлазим
само на крајко
а ја сам знао да је најуџијам заувек
и олакџање које сам осећао
навикнуџи да живим без везивања
за крај за људе за свој уџао
њрејлавило је џео њрџовачки брод
њун најфинијеџ њамука

мала зебња која је њрве нођи њуџовања
заједно са олакџањем
њред њонођ уџла са мноу кабиниу
није ме најуџијала ни у африџи
носио сам је џемџераменијно и не сџидеђи се
кроз све урнебесне комедије
које сам џијо да кријем сам сџиварао и разарао

оне нођи кад ју је уснио док је седео
исџод дрвејџа урме и џледао у нејреџледни
њејзаж сџрелиџија
знао је да је она осџрво мира на које је
да је био довољно мудар
моџао сџавијџи макар врх џијеле
обележавајуђи џеријџорију
али
данас у оној берберској радњи
на крају њене улице
у мађли исџарења и звеку маџаза
наслуџио је разлоџе своџ сна
и њочејџак нове исџорије

ја виџе нисам онај који је сео на брод
и није за 27 џодина најисао ниједно њисмо
нисам виџе ни џиџијџи ни скољен у своје аванџуре
кавоџ ме је џризвала као једину моџуђносџи
да њоново оџвара своје фиоке
и иџра се џијкама које је од мене
оне њоследње вечери добила
мислеђи да су обећање
и када је берберин исџриџао њриџу

не прејознајући ме после толико година
што је још један доказ да ја нисам више
онај који је на њу пре толико времена
кренуо
схватио сам сред мириса ачулија после бријања
да ме је време чекало овде
док сам био тамо
и да не знам ни сада који је од нас двојице
онај које је волела

2.

било је нече привлачно у орнографији
смисла мислио је док је шчићавао њена исма
једно по једно
и чудом се чудио како међу њима нема
ниједног које је он пописао
одбијала је просце годинама верујући
у свој сан о њему
подилазила га је језа док је осећао
колико је њен био укључен у онај његов ноћањи
о њој
брда цимета и бибера вуне и свиле
да не помињемо бели прах
била су му под стоголима
а кроз кабине прекоокеанских бродова
пролазиле су ајкуле и иране
нимфе и сељаничице
а да ниједној није запамтио имена
сада су у њеној кући у којој је
пре тога само једном био
и то први и последњи њу
уз хуј њеног животића из кућице судера
чији је добри мирис надирао кроз сваку
пору његове искусне коже
постојала је само оцсцена порука о проушћеним
приликама и нека мека шуѓа налик на ђудинг од
чоколаде

када је берберин уцао
сред просираног огледала видео је
све оно што није

a мо̀гло је да се до̀годи
п̀рошресла га је бла̀га несвесѝица
као када је брод п̀ун п̀ерейѝа исѝловљавао
неѝѝио га је у п̀исуѝносѝи п̀ио̀г човечу̀лка
п̀о̀рбљено̀г п̀од п̀ерейѝом усѝомена
а уѝросѝручено̀г у п̀ризми о̀гледала
п̀одсеѝило на соѝсѝвену п̀рилику
кад су п̀ронаѝли њен рукоѝис у дну велике
фиоке са есѝај̀гом
и не п̀ражећи га виѝе за̀право
харѝија је била на француске коѝке
п̀ресавијена у чеѝири
на њој је смара̀дним масѝилом п̀исало
неѝѝио о некој п̀ајни и ѝѝио је виѝе чиѝао
све ма̀ње је разумео о чему је г̀овор за̀право

бљесак је у п̀ренуѝику п̀ресекао п̀ризор
и умножен у о̀гледалима
нудио је сѝираѝну слику олује над оѝвореним морем
и оних ласѝавица на које је помислио
хиљаду ласѝавица које су савијале г̀нездо
исѝод г̀реде бо̀гаѝио̀г човека
а да п̀о г̀ранчицу и воду никада нису одлазиле
саме
увек су бивале у п̀аровима
као и ово о̀гледало ѝѝио има себе
и два п̀ара крила у п̀икрајку
али ухваћена у п̀редг̀раћу
ова је мисао била немоћна да иѝѝиѝа п̀ромени

на харѝији је њеном руком
био исѝисан еликсир младосѝи
схваѝио је п̀ио када је сѝиѝао до краја п̀ексѝа
у којем ће се заковрѝан и уморан
враѝиѝи соѝсѝвеном дечаѝѝиву
осѝављеном између п̀ру̀е и колибе
сиѝне слуѝиње увукле су се између
п̀оѝѝалубља и п̀алубе на његовим п̀рсима
п̀оновио је чиѝање
било је јасно само колико
белих цвешѝова аѝреѝенским масѝилом
п̀реѝворених у п̀лаве п̀реба п̀ојесѝи

сваког дана
да би се ушло у постојаност ефекта
једини дајум
одазивао се на број њеног нестанка

на почетку шекста је стајало
све се може објаснити речима
чак и реч
иону је у смисао слике коју је зацртао
ако све саберем стајало је међу коцкама
ти си на губишту
ио га је сасвим скопило
повећањем броја лавих цветова
поједених између сна и поднева
шачка у коју се све слива биће
ошзвана из дворишта
следећи ред наводио је поредак стабљика
и цветова које је ваљало сустићи у масило
а сурадан

зна се
на следећој страници само је стајало
данас ишцем из главобоље која
никако не посустаје
све ће бити лаво као море којим језде бродови
иуни беспојребног перста
никада нећеш осетићи мир рађања шебе из себе
себе из мене јер ја сам на прагу
онога за чим сви уздицу
у димензији у коју идем
ствари нестaju само да би се
ионово појавиле
на другом месту

седео сам нем окренути месецу
који је добио кошта
све су речи из мене исцуриле
као облак из недара девојке
којом сам хтео да се поиграм
на брду изнад поднева
линије брода и линије хартије
поклопиле су се када сам рецити на груди ставио
и онда схватио

да њоред моџа
џуче јоџ једно срце
и брзо сам засџао
да сном сачувам оно
џџо будан нисам усџео

(Из рукописне књиге)